

Arrest

nr. 140 136 van 3 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERBOVEN, loco advocaat K. VERBOVEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 maart 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 26 december 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 januari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 23 januari 2015.

1.3. Op 30 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Gujrat, Punjab. U verklaarde geboren te zijn in Peshawar (Khyber-Pakhtunkhwa), maar zo goed als uw hele leven in Gujrat (Punjab) gewoond te hebben. In uw dorp Haji Wala zou u vanaf 2008 gewerkt hebben voor M.(...) A.(...), die lid was van de politieke partij Pakistan Muslim League (Q) (hierna: PML(Q)). U zou voor hem het huishouden gedaan hebben en hem ook geholpen hebben bij zijn politieke activiteiten. Wanneer M.(...) A.(...) campagne zou gevoerd hebben voor de verkiezingen van de plaatselijke nazim (lokale leider), zou u daarbij ook geholpen hebben. Ergens in 2009 zouden enkele gemaskerde mannen naar het huis van M.(...) A.(...) gekomen zijn, die zelf afwezig was, u bedreigd hebben en aangemaand te stoppen met uw hulp. Ergens in de loop van 2010 zou een gelijkaardig feit zich hebben voorgedaan. Begin mei 2010 zou u met M.(...) A.(...) naar een politieke bijeenkomst gegaan zijn, waar zich een incident zou hebben voorgedaan, waarop de politie zou zijn beginnen schieten. U zou zijn kunnen ontsnappen. Niet veel later zou er een klacht tegen u zijn ingediend door uw politieke tegenstanders, voor het protesteren tegen de regering en het gebruik van wapens. Daardoor zou u moeten zijn onderduiken, eerst in uw eigen land, nadien zou u ook uw land hebben moeten verlaten. Begin 2011 zou u illegaal over land via Iran, Turkije en Griekenland en u onbekende landen naar België gereisd zijn. U zou in België aangekomen zijn op 17 februari 2011 en diende een eerste asielaanvraag in op 18 februari 2011. U legde geen documenten neer ter staving van uw eerste asielaanvraag. Het CGVS nam op 30 oktober 2013 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat u op 11 oktober 2013 geen gehoor gaf aan de uitnodiging voor gehoor. Volgens uw verklaringen was u van adres veranderd waardoor u de uitnodiging niet ontvangen hebt. U diende op 10 januari 2014 een aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in, dewelke door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) onontvankelijk werd bevonden op 14 mei 2014. U startte eveneens een procedure om hier te huwen met uw vriendin. Uiteindelijk werd u op 1 december 2014 aangetroffen in illegaal verblijf en aangehouden. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas (CIM). Er stond een repatriëring gepland op 21 december 2014, tegen dewelke u zich verzet heeft. Een nieuwe repatriëring werd gepland voor 27 december 2014. U diende echter op 26 december 2014 vanuit het gesloten centrum een nieuwe asielaanvraag in. U verwees naar dezelfde problemen die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag en voegde daaraan toe dat er in verband met de aangehaalde problemen ook een klacht tegen u zou zijn ingediend. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u twee kopieën van een FIR (First Information Report), een kopie van een arrestatiebevel, twee kopieën van documenten "to whom it may concern", twee kopieën van medische documenten en vier kopieën in verband met uw relatie, voor.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Voor*eerst merkt het CGVS op dat u in uw eerste asielaanvraag bepaalde informatie achterhield en bepaalde zaken anders voorstelde dan ze zijn. Nochtans, op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uit de documenten die u heeft voorgelegd in het kader van uw regularisatieaanvraag, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een eigen paspoort. U hebt deze informatie in eerste instantie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nooit een echt paspoort gehad had en dat u illegaal zonder documenten naar Europa reisde (zie verklaring DVZ 01/04/2011, vraag 18 en 21). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Niettegenstaande u het bezit van een paspoort uiteindelijk wel hebt vermeld in het kader van*

uw tweede asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015), ondermijnt deze vaststelling reeds in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. **Bovendien** wordt de geloofwaardigheid van uw illegale uitreis verder ondermijnd door enkele opmerkelijke verklaringen die u aflegde over uw reisweg. Zo is het zeer opmerkelijk dat de hele reis die u zou hebben afgelegd luidens uw verklaringen bij uw eerste asielaanvraag ruim anderhalve maand zou hebben geduurd, van december 2010 tot 17 februari 2011 (zie verklaring DVZ 01/04/2011, vraag 34), en bij het gehoor door het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag een maand. U verklaarde daarbij ook dat u in april 2011 zou zijn aangekomen (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.8, pp.13-14). Voorts bleek u ook niet meer te weten wanneer uw vader de smokkelaar zou gecontacteerd hebben, kende u de nationaliteit van de smokkelaar niet meer en wist u evenmin hoeveel uw vader hem betaald heeft (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, pp.13-14). Dit is des te bevreemdender gezien u dit bij uw eerste asielaanvraag wel nog bleek te weten (zie verklaring DVZ 01/04/2011, vraag 34). U bleek ook amper iets te kunnen vertellen over de reis vanaf Griekenland, behalve dat u in de koffers van verschillende auto's zat. Door deze vaststellingen heeft het CGVS een sterk vermoeden dat u uw land reeds eerder en op legale wijze heeft verlaten. Ook bleek u uw paspoort in 2014 in het kader van een andere procedure op normale wijze te hebben kunnen verlengen bij de Pakistaanse ambassade, wat verder de geloofwaardigheid van uw problemen met de Pakistaanse autoriteiten ondermijnt.

Daarnaast merkt het CGVS op dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder wordt ondermijnd door uw afwezigheid op het CGVS in november 2013 én uw laattijdige tweede asielaanvraag in december 2014. Wat betreft uw afwezigheid op de dag dat u door het CGVS werd opgeroepen in het kader van uw eerste asielaanvraag, zijnde op 11 oktober 2013, verklaarde u dat u toen reeds verhuisd was (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.2). Dat u enerzijds een asielaanvraag indiende in België, een vraag om internationale bescherming wegens beweerde vervolgingsfeiten in Pakistan, en anderzijds na het indienen van die aanvraag de eigenlijke procedure niet opvolgde, doet afbreuk aan de zogenaamde ernst waarmee u uw asielaanvraag indiende en opvolgde en ondermijnt aldus opnieuw uw algemene geloofwaardigheid. Wat betreft uw tweede asielaanvraag kan het CGVS enkel vaststellen dat u dit deed ruim een jaar nadat uw vorige asielaanvraag werd afgesloten eind 2013. U hebt tussen eind oktober 2013 en eind december 2014 niet opnieuw asiel aangevraagd, hoewel u nu verklaart steeds dezelfde vrees bij terugkeer te hebben gekend. U had zich aldus tot de asielinstanties moeten wenden om opnieuw asiel aan te vragen. Dat u pas opnieuw asiel aanvraagt op het ogenblik dat u in een gesloten centrum (Merksplas) vast zit, komt weinig overtuigend over. U verklaarde trouwens zelf dat het uw hoofddoel is om hier in België te blijven en dat u daar verschillende procedures toe aanvatte, zijnde asiel, regularisatie en zelfs een huwelijk. Dit geeft aan dat uw verblijf in België waarschijnlijk meer te maken heeft met migratiedoeleinden dan met het effectief zoeken naar internationale bescherming wegens bedreigingen in Pakistan. Ook deze vaststelling tast uw algemene geloofwaardigheid danig aan.

Verder legde u verschillende documenten voor ter staving van uw tweede asielaanvraag, maar bij deze stukken kunnen verschillende opmerkingen worden gemaakt die de geloofwaardigheid van de stukken en uw asielrelaas niet ten goede komen. **Ten eerste** dateren sommige stukken van vóór het afsluiten van uw eerste asielaanvraag en hebt u deze stukken toen niet voorgelegd. Zo dateren de kopieën van de FIR en het arrestatiebevel die u zelf neerlegde van 2010 en dus voor uw vertrek uit Pakistan (zie groene map). Dat u deze belangrijke stukken niet voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag doet zelfs vermoeden dat de stukken op valse wijze nadien zijn opgesteld om uw tweede asielaanvraag te kunnen staven. U liet bovendien optekenen dat deze documenten reeds bestonden toen u zelf nog in Pakistan was, maar dat u het niet eerder nodig achtte ze voor te leggen in het kader van uw eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.17). Het is in dit verband bovendien uiterst bevreemdend dat u bij uw eerste asielaanvraag geen enkele melding maakte van de zaak die op dat moment reeds tegen u zou lopen, waarover later meer. **Ten tweede** is het opvallend dat u er in slaagde om verschillende documenten te verzamelen ter staving van uw aanvraag, maar dat u tot op heden geen enkel origineel identiteitsdocument voorlegde, een essentieel element in elke asielaanvraag. U verklaarde nochtans bij uw eerste asielaanvraag dat u in Pakistan over een identiteitskaart beschikte en u zou trachten deze te verkrijgen en voor te leggen (zie verklaring DVZ 01/04/2011, vraag 21). Door het CGVS naar uw identiteitskaart gevraagd, liet u eerst optekenen dat u deze niet had kunnen bemachtigen omdat u geen contact meer had met uw familie. U werd er dan ook op gewezen dat u eerder had laten verstaan nog contact met hen gehad te hebben, waarop u aangaf dat u maar zelden contact had gehad (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014). Wat er ook van zij, u legde dit belangrijke document niet voor en toonde allesbehalve aan hiertoe moeite gedaan te hebben.

Ten derde legde u bij uw tweede asielaanvraag ook een kopie van een document in verband met uw politieke activiteiten voor, dat dateert van november 2009. Dat u dit document niet eerder voorlegde doet reeds vermoeden dat het document eigenlijk na uw eerste asielaanvraag werd opgemaakt en dit enkel ten behoeve van uw asielaanvraag. Dit vermoeden wordt versterkt door de vaststelling dat het document, net als de medische documenten overigens, in het Engels is opgesteld. U verklaarde dat dat voor het gemak van de Belgische asielinstanties was. Los van het feit dat het op zich reeds opmerkelijk is dat deze documenten in het Engels zouden worden opgesteld, kon u ze zelf ook niet lezen, waardoor u ook de inhoud ervan niet bleek te kennen (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.12). **Ten vierde** verwijst het CGVS naar informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Pakistan niet moeilijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste documenten te verkrijgen. Bovendien betreffen de neergelegde stukken louter kopieën waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht gezien deze gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden vervalst. Dat u verklaart meer tijd nodig te hebben om originele geattesteerde kopieën van de documenten te verkrijgen is gezien de laattijdigheid weinig ernstig en doet geen afbreuk aan de vaststellingen in deze beslissing. Gezien de mogelijkheid van het verkrijgen van valse documenten in Pakistan, gezien uw algemene geloofwaardigheid sterk is ondermijnd en gezien andere vaststellingen van een ongeloofwaardig asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan eventuele originele geattesteerde kopieën. De documenten i.v.m. uw relatie voegen niets wezenlijks toe aan uw asieldossier.

Verder kan ook om andere redenen geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. **Zo** is het om te beginnen totaal onbegrijpelijk dat u bij uw eerste asielaanvraag helemaal geen melding maakte van de klacht die tegen u zou zijn ingediend, noch van het incident dat er aan ten grondslag lag. U verklaarde nochtans bij het interview aan het CGVS dat deze klacht tegen u werd ingediend in 2010 en u daar nog in dezelfde maand van op de hoogte werd gebracht zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, pp.20-21). Dat u van deze belangrijke feiten dan helemaal niets heeft verteld bij uw eerste asielaanvraag begin 2011, maakt dan ook dat hieraan nog nauwelijks geloof kan gehecht worden. U gaf hiervoor als uitleg dat dit u niet werd gevraagd bij uw eerste asielaanvraag. Uit de CGVS vragenlijst die u bij de DVZ invulde en na afloop ter goedkeuring ondertekende, blijkt echter dat dit u wel degelijk werd gevraagd. U gaf daarbij echter niets van dien aard aan. **Bovendien** kon u ook amper iets vertellen over de klacht zelf. U wist niet wie de klacht zou hebben ingediend, wat de stand van zaken is, of er medebeschuldigen zijn, noch onder welk artikel van de strafwet u wordt aangeklaagd (zie gehoorverslag CGVS, 23/01/2015). **Verder** verklaarde u op het einde van het gehoor aan het CGVS pas voor het eerst dat u van mei 2010 tot aan uw vertrek uit Pakistan zou zijn ondergedoken – u wist echter niet waar. Dat u ook deze belangrijke feiten nooit eerder vermeldde, ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan. **Voorts** legde u tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen af over uw politieke activiteiten, alsook die van uw baas. U verklaarde op de CGVS vragenlijst dat u werkte voor de nazim M.(...) A.(...) (zie CGVS vragenlijst 01/04/2011, pt. 2.10, 3.3 & 3.5). Voor het CGVS liet u dan weer optekenen dat M.(...) A.(...) nooit nazim is geweest, dat hij enkel kandidaat was om nazim te worden (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.9). Uw uitleg voor deze tegenstrijdigheid, dat het u onmogelijk leek dat u dat gezegd had, want dat iemand anders nazim was, bevestigt enkel dat het onbegrijpelijk is dat u zulke uiteenlopende verklaringen zou afleggen. U verklaarde verder dat jullie hem gewoon nazim noemden, omdat hij jullie kandidaat was (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.21), wat uiteraard ook niet afdoende is. U legde **ook** uiteenlopende verklaringen af over de duur en de aard van uw werk bij deze M.(...) A.(...). Op de CGVS vragenlijst die u invulde met behulp van een tolk die het Punjabi machtig is, liet u optekenen dat u 7 tot 8 jaar voor hem gewerkt zou hebben en vermeldde u enkel dat u er het huishouden deed (zie CGVS vragenlijst 01/04/2011, pt. 2.10). Op het gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u slechts 2 jaar voor hem zou gewerkt hebben, en dat u hem behalve bij het huishouden ook bij verschillende politieke activiteiten hielp. Nergens eerder vermeldde u uw politieke hand-en-spandiensten voor M.(...) A.(...). Uw verklaring hiervoor, als zou uw geheugen zijn aangetast door alles wat u heeft meegemaakt (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.22), is gezien de ernst van de feiten en het grote verschil tussen uw verklaringen uiteraard niet afdoende. **Tenslotte** is het ook zeer opmerkelijk dat u de twee aanvallen niet nauwkeuriger in de tijd kon plaatsen dan 2009 en 2010. U gaf daarvoor alweer als uitleg dat u problemen heeft met uw geheugen (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.17 & p.18), wat niet afdoende is gezien u beweert uw land hierdoor te hebben moeten verlaten, en dat niet lang na deze feiten. Ook de verkiezingen zelf waaraan uw baas zou hebben deelgenomen en waarbij u hem geholpen zou hebben, kon u helemaal niet situeren in de tijd, u hield het bij “rond 2010” (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.9). Gezien u dermate uiteenlopende en vage verklaringen aflegde over de kern van uw asielrelaas, kan het CGVS er totaal geen geloof aan hechten.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst

een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffer te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen struikelt over details en meer aan muggenzifterij doet dan een antwoord te bieden op zijn vluchtverhaal.

Waar hem wordt verweten dat hij informatie zou hebben achtergehouden bij zijn eerste asielaanvraag, wijst verzoeker erop dat er nooit een gehoor is geweest in zijn eerste asielaanvraag, doch enkel een zeer beknopt en geenszins grondig gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat hij bij zijn regularisatieaanvraag wél een paspoort heeft voorgelegd terwijl hij dat niet deed bij zijn eerste asielaanvraag, verklaart verzoeker door het feit dat hij in de drie jaar tussen zijn eerste asielaanvraag dd. 18 februari 2011 en zijn regularisatieaanvraag dd. 10 januari 2014 inderdaad contact heeft opgenomen met zijn familie en hen heeft gevraagd om de nodige documenten op te sturen. Bij zijn tweede asielaanvraag heeft hij dan ook onmiddellijk vermeld dat hij over zijn paspoort beschikte en heeft hij dit voorgelegd.

Waar in de bestreden beslissing voorts wordt gesteld dat hij vier jaar geleden verklaarde dat zijn vlucht naar België anderhalve maand had geduurd, terwijl hij thans spreekt van een dikke maand, meent verzoeker dat dit helemaal geen tegengestelde verklaring betreft. Verder herinnert verzoeker zich inderdaad niet meer exact hoeveel geld zijn vader aan de smokkelaar heeft betaald, wanneer hij de smokkelaar precies contacteerde of welke nationaliteit deze had. Deze feiten zijn inmiddels meer dan vier jaar geleden.

Verzoeker laat voorts gelden dat hij in de meer dan twee jaar en acht maanden tussen zijn eerste asielaanvraag en de oproeping tot gehoor bij het Commissariaat-generaal verhuisd was. Hij heeft de

oproepingsbrief voor het gehoor gewoonweg nooit ontvangen en was dus niet op de hoogte van het geplande gehoor. Men verwijt hem de procedure niet te hebben opgevolgd, doch verzoeker stelt zich de vraag hoe hij de procedure nu kan opvolgen. Hij verduidelijkt dat hij, wanneer hij in het begin hiernaar informeerde, steeds hetzelfde antwoord kreeg, namelijk dat hij enkel moest wachten totdat hij werd uitgenodigd voor gehoor, uitnodiging die hij dan ook nog nooit heeft ontvangen.

Verzoeker is tevens verbolgen door het verwijt dat hij zijn tweede asielaanvraag te laat heeft ingediend, terwijl deze tweede aanvraag werd gedaan slechts iets meer dan een jaar nadat het Commissariaat-generaal de eerste asielprocedure had afgesloten. Verzoeker wijst erop dat hij intussen bovendien op 10 januari 2014 een regularisatieprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft opgestart, dewelke hij logischerwijze heeft afgewacht alvorens opnieuw asiel te vragen. Verzoeker was er zich naar eigen zeggen zelfs niet van bewust dat het mogelijk was een tweede keer asiel te vragen, totdat hij hierop gewezen werd.

Verzoeker vervolgt dat hij niet beschikte over de thans door hem neergelegde documenten toen hij pas in België was aangekomen en asiel aanvroeg op 18 februari 2011. Slechts na het eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd het hem duidelijk dat het van belang was om dergelijke documenten als bewijsstukken voor te leggen. Hij heeft dan ook het nodige ondernomen om in contact te komen met zijn land van herkomst om op die manier hulp te vragen de stukken aan hem te bezorgen. Verzoeker beaamt dat de documenten inderdaad al bestonden toen hij nog in Pakistan was, doch hij stelt dat hij niet beseftte dat het zo belangrijk was om deze mee te nemen met het oog op een asielaanvraag. Verzoeker leefde bovendien ondergedoken, zijn enige bekommernis toen was om veilig en ongezien het land uit te geraken. Verzoeker benadrukt dat het de bedoeling was om alle stukken voor te leggen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, aangezien hem dit zo verteld was. Hij herhaalt dat hij echter nooit de oproeping tot gehoor ontvangen heeft, zodat hij niet aanwezig was op het geplande gehoor en de procedure dus zonder zijn weten werd afgesloten. Hij heeft derhalve de kans niet gehad om de documenten voor te leggen aangezien de procedure werd afgesloten terwijl hij hiervan niet op de hoogte was en dit na een gehoor waar hij niets van afwist en waar hij dus niet bij aanwezig was/kon zijn.

Dat hij bij de eerste asielaanvraag geen melding zou hebben gemaakt van de klacht die tegen hem werd ingediend, tracht verzoeker te vergoelijken, stellende dat het eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts zeer kort was en dat hij meermaals werd verzocht om kort te antwoorden aangezien hij voor het Commissariaat-generaal later de kans zou krijgen om zeer gedetailleerd te vertellen over zijn problemen in Pakistan.

Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te verklaren. Zo zou hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken hebben verklaard dat hij werkte voor de nazim M. A., terwijl hij voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat M. A. enkel kandidaat was om nazim te worden. Geconfronteerd met deze "tegenstrijdigheid" stelde verzoeker dat dit voor hem onbegrijpelijk was dat hij zulks voor de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard, omdat er immers iemand ander nazim was. Verzoeker en andere leden van de politieke partij vonden wel dat hij voor hen nazim was, omdat hij de enige juiste leider is volgens hen. Het weze naar het oordeel van verzoeker dan ook duidelijk dat het hier gaat om een foutieve vertaling, dan wel een foutieve weergave van zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder baseert het Commissariaat-generaal zich volgens verzoeker op onbelangrijke en slechts minieme zogenaamde "tegenstrijdigheden" in zijn verklaringen om tot zijn ongeloofwaardigheid te besluiten. De "tegenstrijdigheden" die het Commissariaat-generaal aanhaalt betreffen louter de duur en de aard van zijn werk voor M. A.. Dit zijn geen tegenstrijdigheden en deze zijn geenszins dermate van belang om te concluderen tot volledige ongeloofwaardigheid van zijn vluchtverhaal, aldus verzoeker.

Tot slot acht verzoeker het niet meer dan normaal dat mensen in dergelijk stresssituatie zich geen exacte data herinneren waarop bepaalde incidenten zich hebben voorgedaan. Bovendien dateren de feiten al van meer dan vijf jaar geleden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 *juncto* artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat hij minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Hij wijst er te dezen op dat het subsidiair beschermingsstatuut eveneens geldt wegens een risico op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker verwijst hieromtrent naar hetgeen uiteengezet onder het eerste middel.

Voorts argumenteert verzoeker dat de algemene veiligheidssituatie in Pakistan nog steeds slecht is, dat er talrijke schendingen van de mensenrechten plaatsvinden en dat het land nog steeds wordt geplaagd door spanningen en dodelijke aanslagen. Er bestaat een reëel risico op ernstige veiligheidsproblemen zoals terroristische aanslagen, onlusten, gewelddadige betogingen, ontvoeringen, commando-aanvallen enzovoort die in heel het land op eender welk moment kunnen voorkomen, aldus verzoeker, die stelt dat het voor hem dan ook onduidelijk is op welke wijze deze interne spanningen en conflicten, onder meer gepaard gaande met willekeurig geweld, niet onder toepassing zouden vallen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze conflicten kunnen immers niet ontkend worden. Ter staving van zijn betoog wijst verzoeker erop dat de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken het afreizen naar Pakistan ten stelligste afraadt wegens de ondeugdelijke veiligheidssituatie en citeert hij een passage uit het reisadvies voor Pakistan. Verzoeker wijst erop dat hij geboren is in Peshawar (Khyber-Pakhtunkwa) en woonde in Punjab, volgens het reisadvies beide zeer gevaarlijke gebieden. Een terugkeer naar Pakistan zou hem dan ook blootstellen aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, hetgeen in strijd is met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, doch eveneens met artikel 3 EVRM.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en voert hij onder verwijzing naar de hoger ontwikkelde middelen aan dat de motivering van de bestreden beslissing foutief en tegenstrijdig is.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de overige beginselen van gelijkheid, wijst verzoeker erop dat de FOD Buitenlandse Zaken heden afraadt naar bepaalde gebieden in Pakistan af te reizen. Voor niet vluchtelingen wordt aldus een reis naar Pakistan ten strengste afgeraden. Voor vluchtelingen zoals hij ziet men er geen graten in het statuut van vluchteling dan wel de subsidiaire bescherming te ontzeggen. Dit maakt naar het oordeel van verzoeker een schending uit van het gelijkheidsbeginsel en niet-discriminatiebeginsel.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij in zijn eerste asielaanvraag bepaalde informatie achterhield en bepaalde zaken anders voorstelde dan ze zijn en hij enkele opmerkelijke verklaringen aflegde over zijn reisweg, zoals uitvoerig wordt toegelicht, waardoor een sterk vermoeden rijst dat hij zijn land reeds eerder en op legale wijze heeft verlaten en ook het feit dat hij zijn paspoort in 2014 in het kader van een andere procedure op normale wijze heeft kunnen verlengen bij de Pakistaanse ambassade de geloofwaardigheid van zijn problemen met de Pakistaanse autoriteiten ondermijnt, (ii) de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag verder wordt ondermijnd door zijn afwezigheid op het Commissariaat-generaal in november 2013 en zijn laattijdige tweede asielaanvraag in december 2014, (iii) sommige van de thans door hem voorgelegde documenten reeds dateren van voor het afsluiten van zijn eerste asielaanvraag en hij deze stukken toen niet heeft voorgelegd, hetgeen doet vermoeden dat de stukken op valse wijze nadien zijn opgesteld om zijn tweede asielaanvraag te kunnen staven, het bovendien uiterst bevreemdend is dat hij bij zijn eerste asielaanvraag geen enkele melding maakte van de zaak die op dat moment reeds tegen hem zou hebben gelopen, het opvallend is dat hij er enkel in slaagde om verschillende documenten te verzamelen ter staving van zijn aanvraag maar dat hij tot op heden geen enkel origineel identiteitsdocument voorlegde en hij allesbehalve aantoonde hiertoe enige moeite te hebben gedaan, hij ook een kopie van een document voorlegt in verband met zijn politieke activiteiten dat dateert van november 2009 en dat niet werd voorgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag, hetgeen doet vermoeden dat dit document eigenlijk na zijn eerste asielaanvraag werd opgemaakt en dit enkel ten behoeve van zijn asielaanvraag, vermoeden welk wordt versterkt door de vaststelling dat het document, net als de medische documenten, in het Engels is opgesteld en dit volgens verzoeker voor het gemak van de Belgische asielinstanties was, verzoeker bovendien de inhoud van deze documenten niet blijkt te kennen, uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het in Pakistan niet moeilijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste documenten te verkrijgen en de neergelegde stukken bovendien allemaal kopieën betreffen waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht en de documenten in verband met zijn relatie niets wezenlijks toevoegen aan zijn asieldossier, (iv) het totaal onbegrijpelijk is dat hij bij zijn eerste asielaanvraag helemaal geen melding maakte van de klacht die tegen hem zou zijn ingediend, noch van het incident dat er aan ten grondslag lag, hij ook amper is kon vertellen over de klacht zelf, hij ook pas op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor het eerst verklaarde dat hij van mei 2010 tot aan zijn vertrek uit Pakistan zou zijn ondergedoken zonder evenwel te kunnen duiden waar, hij tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen

aflegde over zijn politieke activiteiten en die van zijn baas alsook over de duur en de aard van zijn werk bij M.A. en het zeer opmerkelijk is dat hij de twee aanvallen niet nauwkeuriger in de tijd kon plaatsen dan 2009 en 2010 en hij ook de verkiezingen zelf waaraan zijn baas zou hebben deelgenomen en waarbij verzoeker hem zou hebben geholpen helemaal niet in de tijd kon situeren en hij het bij "rond 2010" hield, (v) hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging en (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat blijkt de schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan niet van dien aard zijn om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het derde middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 januari 2015 (CG nr. 1112074Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6.1. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking. Immers, uit de documenten die hij heeft voorgelegd in het kader van zijn regularisatieaanvraag, blijkt dat hij in het bezit is geweest van een eigen paspoort. Verzoeker heeft deze informatie in eerste instantie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. Hij verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag in België immers dat hij nooit een echt paspoort gehad had en dat hij illegaal zonder documenten naar Europa reisde (1^e AA, verklaring DVZ 01/04/2011, vragen 18 en 21).

Verzoeker brengt hier tegen in dat hij in de drie jaar tussen zijn eerste asielaanvraag dd. 18 februari 2011 en zijn regularisatieaanvraag dd. 10 januari 2014 inderdaad contact heeft opgenomen met zijn familie en hen heeft gevraagd om de nodige documenten op te sturen. Bij zijn tweede asielaanvraag heeft hij dan ook onmiddellijk vermeld dat hij over zijn paspoort beschikte en heeft hij dit voorgelegd.

Niet alleen biedt deze uitleg geen verklaring voor het feit dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag beweerde nooit een paspoort te hebben gehad, bovendien strookt de uiteenzetting in het verzoekschrift allerminst met verzoekers verklaringen zoals hij deze tijdens het gehoor heeft afgelegd: "Heeft u ooit

een paspoort gehad? Ja. Nu laten maken, voor mijn huwelijk. Hier laten maken, aan politie laten zien. Wanneer was dat, recent? Voor mijn aanhouding, enkele dagen ervoor. Voor huwelijk. De bedoeling was om te trouwen. Waarom had u daarvoor pp nodig? Om te trouwen heb je pp, identiteitsdocumenten nodig. Heeft u daarvoor ooit een pp gehad? Ik had vroeger een pp, kort geleden waren we ergens iets aan het eten, de deur van de wagen stond open, iemand heeft documenten uit de auto genomen, en mijn pp ook, en mijn pp verscheurd, daarom nieuw pp. Vorig pp, dat verscheurd werd, waar had u dat verkregen? In dezelfde maand. Hier in BE? Ja, allebei hier in BE aangemaakt. Bedoeling was te gaan trouwen. Na eerste incident zijn we naar politie gegaan, om klacht neer te leggen? In PAK ooit een paspoort aangevraagd toen u er nog was? Ik heb in PAK ook een pp gehad, maar dat is in PAK gebeven. Dat pp is nog altijd in PAK? Ja, dat is juist.” (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Het gegeven dat verzoeker zich in België richt tot de Pakistaanse ambassade voor het bekomen van een paspoort valt overigens niet te rijmen met de door verzoeker voorgehouden problemen met en vrees voor de Pakistaanse autoriteiten.

Daargelaten het feit dat verzoeker geen eensluitende verklaringen aflegt over de exacte duur van zijn reis, acht de Raad het voorts onaanvaardbaar dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag plots niet meer blijkt te weten wanneer zijn vader de smokkelaar zou gecontacteerd hebben, dat hij de nationaliteit van de smokkelaar niet meer kende en hij evenmin wist hoeveel zijn vader hem betaald heeft – gegevens welke hij tijdens zijn eerste asielaanvraag wel kon meedelen – en dat hij ook amper iets bleek te kunnen vertellen over de reis vanaf Griekenland, behalve dat hij in de koffers van verschillende auto's zat. Dat zijn vlucht dateert van meer dan vier jaar geleden, kan zijn onwetendheid in dit verband bezwaarlijk vergoelijken. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij in diens oordeel dat verzoekers incoherente en vage verklaringen over zijn reisweg het vermoeden doen rijzen dat hij zijn land reeds eerder en op legale wijze heeft verlaten.

2.6.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag verder wordt ondermijnd door zijn afwezigheid op het Commissariaat-generaal in november 2013 en zijn laattijdige tweede asielaanvraag in december 2014.

Immers, dat verzoeker enerzijds een asielaanvraag indiende in België, een vraag om internationale bescherming wegens beweerde vervolgingsfeiten in Pakistan, en anderzijds na het indienen van die aanvraag de eigenlijke procedure niet opvolgde, doet afbreuk aan de zogenaamde ernst waarmee hij zijn asielaanvraag indiende en opvolgde. Verzoeker laat in dit verband gelden dat hij in de meer dan twee jaar en acht maanden tussen zijn eerste asielaanvraag en de oproeping tot gehoor bij het Commissariaat-generaal verhuisd was, dat hij de oproepingsbrief voor het gehoor dus nooit ontvangen heeft en dat hij dus niet op de hoogte was van het geplande gehoor. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag, in het kader van zijn plicht tot medewerking, evenwel worden verwacht dat hij de procedure in verband met zijn asielaanvraag opvolgt en dat hij een eventuele adreswijziging onmiddellijk zou doorgeven aan de Belgische asielinstanties opdat eventuele vragen om inlichtingen of oproepingen voor gehoor hem zouden kunnen bereiken. Dit klemt des te meer daar verzoeker er bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op werd gewezen dat hij elke wijziging in zijn asielaanvraag moest meedelen aan het Commissariaat-generaal, wat hij heeft nagelaten te doen. Verzoekers nalaten wijst naar het oordeel van de Raad dan ook op een manifest gebrek aan interesse, hetgeen onverenigbaar is met de vrees die hij beweert te koesteren in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Voorts vormt ook het gegeven dat verzoeker pas nadat hij op 1 december 2014 werd opgepakt en met het oog op repatriëring werd opgesloten in het Centrum voor Illegalen te Merksplas en nadat hij zich reeds had verzet tegen een geplande repatriëring besloot om daags voor een nieuwe geplande repatriëring een tweede maal asiel aan te vragen, een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 oktober 2013 een beslissing nam van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker geen gehoor gaf aan de uitnodiging voor gehoor. Zo verzoeker, die stelt dat hij verhuisd was waardoor hij de uitnodiging niet ontvangen heeft, aldus meende dat zijn eerste asielaanvraag ten onrechte werd afgesloten zonder een onderzoek ten gronde van zijn asielmotieven acht de Raad het onbegrijpelijk dat hij nog tot 26 december 2014 wachtte alvorens zich een tweede keer vluchteling te verklaren. Dit klemt des te meer daar uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoeker gedurende deze periode wél een regularisatieprocedure opstartte en dat hij bijstand genoot van een advocaat. Hij kon zich dan ook bij zijn raadsman informeren over de mogelijkheid tot het

indienen van een tweede asielaanvraag zodat verzoeker bezwaarlijk kan volhouden dat hij zich er niet van bewust was dat het mogelijk was om een tweede keer asiel aan te vragen. Deze bewering wordt overigens tegensgesproken door de stelling in het verzoekschrift dat hij eerst de uitkomst van de regularisatieprocedure heeft afgewacht alvorens opnieuw asiel aan te vragen. Verzoekers gedrag kan dan ook bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt derhalve niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dat verzoeker zich gedurende een jaar niet opnieuw vluchteling heeft verklaard doch hij wel een regularisatieaanvraag indiende, dat hij pas asiel aanvraagt op het ogenblik dat hij in een gesloten centrum zit en uit zijn verklaringen bovendien blijkt dat zijn hoofddoel is om hier in België te blijven en dat hij daartoe verschillende procedures aanvatte, zijnde asiel, regularisatie en zelfs een huwelijk toont integendeel aan dat verzoeker met de door hem ingestelde procedures niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.6.3. De ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas blijkt bovendien uit een ernstige omissie in de verklaringen die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag aflegde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij geen melding maakte van de klacht die tegen hem zou zijn ingediend, noch van het incident dat eraan ten grondslag lag.

De argumentatie in het verzoekschrift dat het eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts zeer kort was en dat hij meermaals werd verzocht om kort te antwoorden aangezien hij voor het Commissariaat-generaal later de kans zou krijgen om zeer gedetailleerd te vertellen over zijn problemen in Pakistan, kan de Raad allerminst overtuigen. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven, werd hem gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen met zijn autoriteiten of medeburgers dan wel problemen van algemene aard heeft gehad en werd hem tevens gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen. Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van het feit dat tegen hem een klacht zou zijn ingediend. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens de eerste asielaanvraag. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens zijn eerste asielaanvraag van een cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Bovendien kon verzoeker ook amper iets vertellen over de klacht zelf. Hij wist niet wie de klacht zou hebben ingediend, wat de stand van zaken is, of er medebeschuldigen zijn, noch onder welk artikel van de strafwet hij wordt aangeklaagd. Verzoeker gaat hieraan volledig voorbij in het verzoekschrift en

hij geeft niet de minste uitleg voor zijn nagenoeg volstrekte onwetendheid in dit verband. Het hoeft geen betoog dat deze onwetendheid opnieuw zijn geloofwaardigheid ondergraaft.

2.6.4. Voorts wordt in de bestreden beslissing correct aangehaald dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn politieke activiteiten en die van zijn baas, alsook over de duur en de aard van zijn werk bij M.A.: “(...) U verklaarde op de CGVS vragenlijst dat u werkte voor de nazim M.(...) A.(...) (zie CGVS vragenlijst 01/04/2011, pt. 2.10, 3.3 & 3.5). Voor het CGVS liet u dan weer optekenen dat M.(...) A.(...) nooit nazim is geweest, dat hij enkel kandidaat was om nazim te worden (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.9). Uw uitleg voor deze tegenstrijdigheid, dat het u onmogelijk leek dat u dat gezegd had, want dat iemand anders nazim was, bevestigt enkel dat het onbegrijpelijk is dat u zulke uiteenlopende verklaringen zou afleggen. U verklaarde verder dat jullie hem gewoon nazim noemden, omdat hij jullie kandidaat was (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.21), wat uiteraard ook niet afdoende is. U legde **ook** uiteenlopende verklaringen af over de duur en de aard van uw werk bij deze M.(...) A.(...). Op de CGVS vragenlijst die u invulde met behulp van een tolk die het Punjabi machtig is, liet u optekenen dat u 7 tot 8 jaar voor hem gewerkt zou hebben en vermeldde u enkel dat u er het huishouden deed (zie CGVS vragenlijst 01/04/2011, pt. 2.10). Op het gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u slechts 2 jaar voor hem zou gewerkt hebben, en dat u hem behalve bij het huishouden ook bij verschillende politieke activiteiten hielp. Nergens eerder vermeldde u uw politieke hand-en-spandiensten voor M.(...) A.(...). Uw verklaring hiervoor, als zou uw geheugen zijn aangetast door alles wat u heeft meegemaakt (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.22), is gezien de ernst van de feiten en het grote verschil tussen uw verklaringen uiteraard niet afdoende.”

Verzoeker herhaalt dat het voor hem onbegrijpelijk is dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat hij werkte voor nazim M.A., omdat er immers iemand ander nazim was en dat hij en andere leden van de politieke partij wel vonden dat hij voor hen nazim was omdat hij de enige juiste leider is volgens hen. Het weze naar het oordeel van verzoeker dan ook duidelijk dat het hier gaat om een foutieve vertaling, dan wel een foutieve weergave van zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Opnieuw overtuigt verzoeker allerminst. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen zoals hij deze tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn en dat hij tot vier maal toe uitdrukkelijk verklaarde dat zijn werkgeven nazim was (*Ik deed het huishouden voor Nazim M.(...) A.(...) (...); De Nazim waar ik voor werkte is aangesloten bij Muslim league (...); In 2009 was ik aan het werken bij de nazim in zijn huis (...); In 2010 kwamen opnieuw mensen van PPP in het huis van de nazim en ik werd opnieuw geslagen (...)*). Bovendien heeft verzoeker het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud ondertekend en hij heeft aldus te kennen gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen correct en oprecht zijn. De door verzoeker opgeworpen vertaalproblemen kunnen dan ook niet worden aanvaard, temeer uit het gehoorverslag op geen enkele wijze valt af te leiden dat er zich daadwerkelijk problemen met de tolk zouden hebben voorgedaan. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden over de duur en de aard van zijn werk bij M.A. en de stelling dat het geen tegenstrijdigheden zijn, hetgeen bezwaarlijk een ernstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen dienaangaande van de commissaris-generaal te ontkrachten.

2.6.5. Met de stelling dat het niet meer dan normaal is dat mensen in dergelijk stresssituatie zich geen exacte data herinneren waarop bepaalde incidenten zich hebben voorgedaan en deze feiten bovendien al dateren van meer dan vijf jaar geleden, brengt verzoeker tot slot geen valabele argumenten bij die zijn vage verklaringen omtrent het tijdstip van de twee aanvallen en van de verkiezingen waaraan zijn baas zou hebben deelgenomen en waarbij verzoeker zou geholpen hebben, kunnen verklaren.: “(...) **Tenslotte** is het ook zeer opmerkelijk dat u de twee aanvallen niet nauwkeuriger in de tijd kon plaatsen dan 2009 en 2010. U gaf daarvoor alweer als uitleg dat u problemen heeft met uw geheugen (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.17 & p.18), wat niet afdoende is gezien u beweert uw land hierdoor te hebben moeten verlaten, en dat niet lang na deze feiten. Ook de verkiezingen zelf waaraan uw baas zou hebben deelgenomen en waarbij u hem geholpen zou hebben, kon u helemaal niet situeren in de tijd, u hield het bij “rond 2010” (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.9). (...)”

2.6.6. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn evenmin van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen.

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij niet beschikte over de thans door hem neergelegde documenten toen hij pas in België was aangekomen en asiel aanvraag op 18 februari 2011, dat het hem pas na het eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk werd dat het van belang was om dergelijke documenten als bewijsstukken voor te leggen, dat hij dan ook het nodige ondernomen heeft om in contact te komen met zijn land van herkomst om op die manier hulp te vragen de stukken aan hem te bezorgen, dat de documenten inderdaad al bestonden toen hij nog in Pakistan was doch hij niet beseftte dat het zo belangrijk was om deze mee te nemen met het oog op een asielaanvraag en dat hij bovendien ondergedoken leefde en zijn enige bekommernis toen was om veilig en ongezien het land uit te geraken, vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt als volgt: *“**Verder legde u verschillende documenten voor ter staving van uw tweede asielaanvraag, maar bij deze stukken kunnen verschillende opmerkingen worden gemaakt die de geloofwaardigheid van de stukken en uw asielrelaas niet ten goede komen. Ten eerste** dateren sommige stukken van vóór het afsluiten van uw eerste asielaanvraag en hebt u deze stukken toen niet voorgelegd. Zo dateren de kopieën van de FIR en het arrestatiebevel die u zelf neerlegde van 2010 en dus voor uw vertrek uit Pakistan (zie groene map). Dat u deze belangrijke stukken niet voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag doet zelfs vermoeden dat de stukken op valse wijze nadien zijn opgesteld om uw tweede asielaanvraag te kunnen staven. U liet bovendien optekenen dat deze documenten reeds bestonden toen u zelf nog in Pakistan was, maar dat u het niet eerder nodig achtte ze voor te leggen in het kader van uw eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.17). Het is in dit verband bovendien uiterst bevreemdend dat u bij uw eerste asielaanvraag geen enkele melding maakte van de zaak die op dat moment reeds tegen u zou lopen, waarover later meer. **Ten tweede** is het opvallend dat u er in slaagde om verschillende documenten te verzamelen ter staving van uw aanvraag, maar dat u tot op heden geen enkel origineel identiteitsdocument voorlegde, een essentieel element in elke asielaanvraag. U verklaarde nochtans bij uw eerste asielaanvraag dat u in Pakistan over een identiteitskaart beschikte en u zou trachten deze te verkrijgen en voor te leggen (zie verklaring DVZ 01/04/2011, vraag 21). Door het CGVS naar uw identiteitskaart gevraagd, liet u eerst optekenen dat u deze niet had kunnen bemachtigen omdat u geen contact meer had met uw familie. U werd er dan ook op gewezen dat u eerder had laten verstaan nog contact met hen gehad te hebben, waarop u aangaf dat u maar zelden contact had gehad (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014). Wat er ook van zij, u legde dit belangrijke document niet voor en toonde allesbehalve aan hiertoe moeite gedaan te hebben. **Ten derde** legde u bij uw tweede asielaanvraag ook een kopie van een document in verband met uw politieke activiteiten voor, dat dateert van november 2009. Dat u dit document niet eerder voorlegde doet reeds vermoeden dat het document eigenlijk na uw eerste asielaanvraag werd opgemaakt en dit enkel ten behoeve van uw asielaanvraag. Dit vermoeden wordt versterkt door de vaststelling dat het document, net als de medische documenten overigens, in het Engels is opgesteld. U verklaarde dat dat voor het gemak van de Belgische asielinstanties was. Los van het feit dat het op zich reeds opmerkelijk is dat deze documenten in het Engels zouden worden opgesteld, kon u ze zelf ook niet lezen, waardoor u ook de inhoud ervan niet bleek te kennen (zie gehoorverslag CGVS 23/01/2015, p.12). **Ten vierde** verwijst het CGVS naar informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Pakistan niet moeilijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste documenten te verkrijgen. Bovendien betreffen de neergelegde stukken louter kopieën waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht gezien deze gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden vervalst. Dat u verklaart meer tijd nodig te hebben om originele geattesteerde kopieën van de documenten te verkrijgen is gezien de laattijdigheid weinig ernstig en doet geen afbreuk aan de vaststellingen in deze beslissing. Gezien de mogelijkheid van het verkrijgen van valse documenten in Pakistan, gezien uw algemene geloofwaardigheid sterk is ondermijnd en gezien andere vaststellingen van een ongeloofwaardig asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan eventuele originele geattesteerde kopieën. De documenten i.v.m. uw relatie voegen niets wezenlijks toe aan uw asieldossier.”*

Dat verzoeker niet beseftte dat het zo belangrijk was om de door hem thans voorgelegde documenten bij zijn vertrek uit Pakistan mee te nemen met het oog op een asielaanvraag, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat een aantal van de door hem bijgebrachte documenten in het Engels werden opgesteld voor het gemak van de Belgische asielinstanties (administratief dossier, stuk 4, p. 10 en p. 12). Zo werd het document “to whom it may concern” in verband met zijn politieke activiteiten, dat dateert van november 2009 en dus van voor zijn komst naar België, blijkens verzoekers verklaringen op zijn vraag opgesteld (in het Engels) omdat hij het nodig had voor zijn asielaanvraag. Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Pakistan niet bewust zou zijn geweest van het belang van documenten die zijn verklaringen zouden kunnen ondersteunen.

Waar verzoeker nog laat gelden dat het de bedoeling was om alle stukken tijdens zijn eerste asielaanvraag voor te leggen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, aangezien hem dit zo

verteld was, doch dat hij echter nooit de oproeping tot gehoor ontvangen heeft zodat hij derhalve de kans niet heeft gehad om de documenten voor te leggen, wijst de Raad erop dat verzoeker het gehoor niet diende af te wachten en dat niets hem belette om nieuwe stukken die hij in zijn bezit zou hebben gekregen uit eigen beweging reeds voor het gehoor aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over te maken.

Verzoeker geeft aldus geen aannemelijke verklaring voor de laattijdige neerlegging van de thans door hem bijgebrachte stukken, die de Raad – mede gelet op verzoekers verklaring dat bepaalde documenten in het Engels werden opgesteld voor het gemak van de Belgische asielinstanties – dan ook voorkomen als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure.

De Raad benadrukt voorts dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Er is geen enkele rechtsregel die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde moet worden toegekend dan aan de verklaringen van de asielzoeker. Bij verwerping ervan dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook niet aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten. Zo kan de commissaris-generaal en ook de Raad aan voorgelegde stukken bewijswaarde ontfangen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. *In casu* is duidelijk gebleken dat de door verzoeker voorgelegde documenten ter staving van zijn beweerd probleem in Pakistan niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Bovendien blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Pakistan" "Corruptie en documentfraude" van 9 maart 2012) dat het in Pakistan niet moeilijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste documenten te verkrijgen. Verzoeker betwist de correctheid van deze informatie op generlei wijze.

Gelet aan het geheel van wat voorafgaat, kan aan de door verzoeker voorgelegde documenten geen bewijswaarde worden toegedicht, temeer het allen fotokopieën betreffen waarvan algemeen geweten is dat ze door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen garanties bieden inzake authenticiteit. Verzoeker geeft overigens in voorliggend verzoekschrift geen verklaring waarom hij tot op heden nog steeds geen enkel origineel identiteitsdocument voorlegt. De documenten in verband met verzoekers relatie zijn niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag.

2.6.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet

geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Immers, uit de COI Focus "*Pakistan. Het risico bij terugkeer in het geval van gedwongen verwijdering*" van 4 november 2014 kan niet blijken dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit deze informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Verzoeker betwist deze overwegingen niet, noch brengt hij gegevens bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.7.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan. Actuele veiligheidssituatie*" van

18 februari 2014 en COI Focus "Pakistan. Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie" van 12 november 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker betwist deze beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Punjab en stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Pakistan nog steeds slecht is, dat er talrijke schendingen van de mensenrechten plaatsvinden, dat het land nog steeds wordt geplaagd door spanningen en dodelijke aanslagen en dat er een reëel risico bestaat op ernstige veiligheidsproblemen zoals terroristische aanslagen, onlusten, gewelddadige betogingen, ontvoeringen, commando-aanvallen enzovoort die in heel het land op eender welk moment kunnen voorkomen.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in de provincie Punjab verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Punjab actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het Commissaris-generaal, noch de Raad ontkent dat er geweld plaatsvindt in Pakistan en dat het gros van dit geweld kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit de COI Focus "Pakistan. Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie" van 12 november 2014 blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

In zoverre verzoeker verwijst naar het reisadvies voor Pakistan van het Ministerie voor Buitenlandse Zaken, slaagt hij er niet in afbreuk te doen aan bovenstaande appreciatie. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Pakistan te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Pakistaanse nationaliteit bezitten. Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en "de overige beginselen van gelijkheid", is *in casu* dan ook niet pertinent. De Raad benadrukt in dit verband dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is niet het geval voor Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Pakistan te reizen enerzijds en asielzoekers die de Pakistaanse nationaliteit bezitten anderzijds.

Uit het reisadvies kan overigens niet blijken dat het gewapend conflict in de noordwestelijke regio's van Pakistan zich uitstrekt naar de andere regio's van het land en dat ook burgers in Punjab actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS